

Sygn. akt I C 2647/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażysta Aleksandra Skorynko

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 298 (dwieście dziewięćdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 2647/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. S.K.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. K. kwoty 583,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwanego i poprzednika powoda łączyła umowa przedmiotem której były usługi multimedialne. Pozwany nie uregulował należności. W dniu 28 kwietnia 2015 r. (...) S.A. przeniósł na powoda wierzytelności przysługujące względem pozwanego. Całkowite saldo zadłużenia pozwanego wynosi 583,04 zł.

Pozwany R. K. wnosząc o oddalenie powództwa przyznała fakt zawarcia z (...) S.A. umowy o świadczenie usług. Wskazał, że świadczeniodawca w dniu 25 października 2013r. zaprzestał świadczenia usług na rzecz pozwanego i od tej daty nie wykonywał zobowiązania wynikającego z umowy. Świadczeniodawca przyznał fakt niewykonywania umowy, jednakże od innej daty. Pozwany nie zamierzał wobec tego płacić kontrahentowi za usługi, które nie zostały wykonane. Usługodawca zaprzestał wykonywania umowy i dopiero kilka miesięcy później poinformował pozwanego o odstąpieniu od umowy i uprzednim naliczeniu kar umownych i opłat abonamentowych za czas niewykonywania usługi. Pozwany kwestionował postanowienia umowne zgodnie z którymi świadczeniodawcy przysługiwało wynagrodzenie pomimo braku świadczenia usług.

Dodatkowo strona pozwana zakwestionowała prawdziwość i wiarygodność dokumentów złożonych przez powoda mających potwierdzić jego legitymację procesową czynną w procesie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 listopada 2010r. pozwany oraz (...) S.A. zawarli umowę o świadczenie usług – dostarczania programów telewizyjnych w zakresie udostępnienia urządzenia dekodującego. Zgodnie z postanowieniami zawartej umowy, została ona zawarta na czas określony – na czas podstawowy, trwający 29 miesięcy od dnia zawarcia umowy, a następnie, umowa miała ulegać przedłużeniu na kolejne 12 miesięcy zwane okresem dodatkowym. Zgodnie z § 14 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) S.A. abonent był uprawniony do wypowiedzenia umowy za okresem wypowiedzenia równym okresowi rozliczeniowemu (§ 14 ust. 1 Regulaminu). Usługodawcy z kolei przysługiwało uprawnienie do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia w przypadku opóźnienia się z zapłatą za usługi przez Abonenta całości lub w części (§ 14 ust. 3 w zw. z § 13 ust. 1)

(bezsporne; umowa – k. 28-30, załączniki – k. 31-33, regulamin – k. 118-133)

Pozwany zawiadomił świadczeniodawcę o braku otrzymywania faktur związanych z należnościami za poprzednie miesiące oraz o niewyjaśnionej przerwie w świadczeniu usługi trwającej od dnia 25 października 2013r. Pozwany zaniepokojony stanem usług złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym. W odpowiedzi pismem z dnia 12 listopada 2013r. Usługodawca wskazał, że po stronie pozwanej pozostają zaległości w kwocie 326,70 zł powodujące wstrzymanie świadczenia usług w przyszłości. Cyfrowy P. nie wskazał, za jakie okresy pozwany pozostaje w zaległości. Nie podał też, w jaki sposób wyliczył kwotę 326,70 zł.

(bezsporne; pismo z dn. 12.11.2013r. – k. 110)

Pozwany dokonał ostatniej płatności w dniu 17 września 2013r.

(dowód: dowód wpłaty - k. 11)

W dniu 28 kwietnia 2015r. powód zawarł z (...) S.A. w W. umowę sprzedaży wierzytelności wskazanych w Załączniku nr 1.

(dowód: umowa cesji – k. 28-30, załączniki –k. 64-66)

Powód przedłożył kserokopię nieuwierzytelnionego „częściowego wykazu wierzytelności do Umowy Sprzedaży Wierzytelności z dnia 28.04.2015r.”

(bezsporne; kserokopia z k. 64)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych przez strony do akt sprawy, ale tylko tych, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budzi ona wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił swojego roszczenia. Przede wszystkim powód nie załączył do akt najważniejszego dokumentu, tj. poświadczonego za zgodność z oryginałem załącznika nr 1 do umowy cesji wierzytelności z dnia 28 kwietnia 2015r. potwierdzającego skuteczne przejście uprawnień wynikających z dochodzonej pozwem wierzytelności – a w konsekwencji – istnienie legitymacji procesowej czynnej powoda. Przedłożenie „Częściowego wykazu wierzytelności” nie jest wystarczające tym bardziej, że nie wiadomo, czy ów wykaz został sporządzony w oparciu o prawdziwy dokument (Załącznik nr 1 do umowy) oraz czy został sporządzony przez należycie do tego umocowaną osobę. Powód nie przedłożył pełnomocnictwa dla A. M. do składania oświadczeń w imieniu stron umowy cesji. Okoliczność nabycia wierzytelności nie wynikała też z dołączonego na k. 67-69 akt zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności, które nie zostało uwierzytelnione przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda oraz co do którego nie wykazano, aby zostało sporządzone przez właściwie umocowaną przez strony przelewu osobę.

Zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w przepisie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Reguła ta nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalistę, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Powód nie przedstawił żadnego dowodu, że faktycznie zadłużenie w danej wysokości istniało.

Pomijając powyższe powód nie udowodnił, że dochodzona pozew wierzytelność istnieje. Podstawą na której powód opierał swoje roszczenia, oprócz umowy zawartej przez (...) S.A. z pozwanym (której treści pozwany nie kwestionował) były wydruki faktur i not obciążeniowych. Owe wydruki nie były podpisane przez pracownika Cyfrowego P. i nie zawierały dokładnego zestawienia usług związanych z rzekomym obowiązkiem uiszczenia opłaty. W pierwszej kolejności wskazać jednak należy, że pozwany wypowiedział zawartą z usługodawcą umowę w tzw. okresie dodatkowym. Nawet jeśli usługodawca uznałby, że pozwanemu nie przysługiwało uprawnienie do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy w trybie natychmiastowym, to powinien był uwzględnić wypowiedzenie i rozpoczęcie biegu okresu do rozwiązania umowy ze skutkiem na koniec listopada 2013r. Tymczasem jak wynika ze złożonych przez powoda wydruków, usługodawca w dalszym ciągu naliczał opłaty abonamentowe.

Powód nie ustosunkował się przy tym do okoliczności wypowiedzenia umowy przez pozwanego z niewiadomych przyczyn traktując je za niebyłe. W dalszej kolejności roszczenie powoda nie pokrywa się z oświadczeniem usługodawcy z dnia 12 listopada 2013r. zgodnie z którym pozwany pozostawał w owej dacie z zaległością w kwocie 326,70 zł, podczas gdy powód tejże kwoty nie dochodził.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód nie przeczył, jakoby usługodawca faktycznie zaprzestał świadczenia usług na rzecz pozwanego. Dodatkowo podobna okoliczność wynika z pisma z dnia 12 listopada 2013r. (k. 110), jednakże obejmuje ona późniejszą datę zaprzestania świadczenia usług. Skoro zatem zgodnie z oświadczeniem Cyfrowego P. miał on zaprzestać świadczenia usług od dnia 13 listopada 2013r., nieuzasadnionym jest dochodzenie przez powoda opłat abonamentowych za listopad oraz kolejne miesiące. Jednocześnie powód nie sprecyzował, ekwiwalentem czego są dochodzone w późniejszych okresach kwoty.

Powód nie wykazał, aby zasadnie obciążył pozwanego. Nie przedstawił żadnych, wynikających z postanowień umowy wycień ani też dokumentów (cennika dla abonentów), z których wynikałyby dochodzone kwoty. W konsekwencji należało uznać, że obciążenie pozwanego kwota 583,04 zł jest dowolne i nie wynika z zawartej uprzednio umowy.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu (pkt. I wyroku).

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Ponieważ pozwany poniósł jedynie koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 298 zł, taką też kwotę należało zasądzić na jego rzecz (pkt. II wyroku).

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska